

Arrest

nr. 223 237 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder.

Op 22 januari 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoeker op 24 januari 2019.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.07.2018 werd ingediend door:

Naam: C. Voorna(a)m(en): L. W. J. Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1981 Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Nederlandse moeder, de genaamde S. S. L. (RN: ...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse moeder. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 30.07.2018 dat betrokkene tot op de datum van de opmaak van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Antwerpen.*
- Attest OCMW Antwerpen dd. 25.07.2018 dat de referentiepersoon tot op de datum van de opmaak van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Antwerpen.*
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon bij (...) BV voor de maanden mei tot en met september 2018.*
- Attest Management Instituut en grondregistratie en Landinformatie systeem, Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) waarin verklaard wordt dat geen onroerend goed of enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene, opgemaakt te Paramaribo op 31.07.2018. Daarnaast legt betrokkene nog een verklaring voor van de Directe Belastingen dd 12.09.2018 dat betrokkene voor het jaar 2018 geen inkomen geniet of heeft genoten. Daar betrokkene reeds sedert 23 januari 2018 in België verblijft lijkt het ook logisch dat hij in Suriname geen inkomsten heeft genoten in 2018. Uit betrokkenes paspoort blijkt trouwens dat de betrokkene op 20.06.2015 Schengen in binnengereisd. Nergens uit zijn paspoort blijkt dat hij nadien nog is teruggereisd, vandaar dat dergelijke recente documenten over zijn huidige eigendom of inkomen helemaal niet relevant zijn. Uit het paspoort blijkt dat mijnheer in 2015 via Frankrijk is binnengereisd, betrokkene kan evengoed sindsdien in een andere lidstaat zelf in zijn bestaansmiddelen hebben voorzien.*
- Bewijzen van zes geldstorting via 'To Receive Money' dd. 27.08.2013, 28.01.2014 en 30.03.2015, 10.06.2017, 04.08.2017 en 09.08.2017 EN een verklaring op eer van betrokkene via mailbericht dd. 31.07.2018 waarin hij verklaart dat zijn moeder hem geld overmaakte via zijn oudere zus. Dat geld moesten hij en zijn zus delen. Vooreerst wat betreft de bewijzen van het overmaken van geld. Voor zover het gaat over de periode dat betrokkene nog in Suriname woonde, betreft het slechts een betrekkelijk klein bedrag elk jaar. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene met dan geld op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. Wat de bijhorende verklaring betreft waarin*

betrokkene stelt met meer geld te hebben ontvangen, het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Wat betreft de enkele stortingen van nadat betrokkene in Schengen was aangekomen, blijkt het te gaan om kleine bedragen die betrokkene werden overgemaakt toen hij reeds in België verbleef. Aan de hand van deze bewijsstukken kan allerm minst worden aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst. Er kan evenmin van afgeleid worden dat hij feitelijk ten laste is van de referentiepersoon sinds hij in België verblijft, gezien met dergelijke bedragen men niet in zijn levensonderhoud kan voorzien in België (rekening houdend met de levensstandaard).

- Bewijzen van betalingen van de huur via ING bank. Het is niet duidelijk wie die betalingen uitvoert daar de eigenaar van de rekening niet op de kopie van het uittreksel is vermeld.

1 De onnodige vermelding doorhalen.

2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt.

3 Het passende vakje aankruisen.

4 De hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

- Bewijs dat betrokkenes arbeidsovereenkomst werd stopgezet met wederzijdse toestemming op 25.07.2018. Uit het voorleggen van deze brief blijkt dat betrokkene in onderlinge overeenstemming zijn ontslag heeft gegeven bij de werkgever in België. Het is niet ondenkbaar dat hij dit heeft gedaan om te kunnen laten uitschijnen ten laste te zijn van de referentiepersoon. In elk geval bewijst het allerm minst de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon, wel integendeel.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.01.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 8 maart 2019 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen administratief dossier neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet of niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in de syntheseseminarie de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de syntheseseminarie het volgende uiteen:

“Weerlegging van de middelen

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat verzoeker niet aangetoond zou hebben dat onvermogen was in zijn land van herkomst op het moment van zijn vertrek. Het neergelegde bewijs van onvermogen voor de periode van 2018 zou volgens de verwerende partij niet voldoende zijn.

De verwerende partij stelt vervolgens dat de door referentiepersoon aan verzoeker verleende financiële steun niet voldoende zou zijn. De bedragen van geldtransfers die in het kader van de huidige procedure werden neergelegd zouden volgens de verwerende partij niet voldoende kunnen zijn om in Suriname te leven.

Met betrekking tot het bewijs van onvermogenheid stelt de verzoekende partij dat hij naast het bewijs van onvermogenheid van 2018 een reeks andere documenten neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij geen inkomen had in de periode voor zijn vertrek uit Suriname. Zo legde verzoeker een aantal bewijzen van geldtransfer met betrekking tot de periode waarop hij nog in Suriname verbleef. Hij legde tevens bewijzen van pakketten die hij in Suriname ontving. Verzoeker heeft tevens aangetoond dat hij sedert zijn aankomst in België steeds door zijn moeder gesteund werd.

De verwerende partij stelt vervolgens dat het door verzoeker neergelegd bewijzen van geldtransfer niet voldoende zouden zijn om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

In verband met bewijzen van steun in België dient men op te merken dat de moeder van verzoeker tevens voor de betaling van zijn huur zorgde. De huur van verzoeker is steeds door zijn moeder betaald. De geldstortingen die hij daarnaast kreeg betreffen slechts zakgeld. Naast deze geldtransfers kreeg verzoeker regelmatig cash geld van zijn moeder.

De verwerende partij stelt vervolgens dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Ze zegt niet waarom dit niet aannemelijk werd gemaakt. Een loutere bewering dat zoals in de nota met opmerkingen van de verwerende partij is niet voldoende om het middel als ongegrond te beschouwen.

Uit de stukken die in het bezit van de verwerende partij zijn kon men vaststellen dat verzoeker afhankelijk was van de moeder in het verleden tot op heden.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede artikel 8 EVRM schendt;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze is genomen. In het motief wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2 eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Deze schending dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)".

Verzoeker betoogt dat hij met betrekking tot het bewijs van onvermogen naast het bewijs van onvermogen van 2018 een reeks andere documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij geen inkomen had in de periode voor zijn vertrek uit Suriname. Zo geeft hij aan een aantal "*bewijzen van geldtransfer*" met betrekking tot de periode waarop hij nog in Suriname verbleef en van "*pakketten*" die hij in Suriname ontving, te hebben voorgelegd. Verzoeker concretiseert niet om welke pakketten het zou gaan. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Omtrent de geldtransfers stelt hij vast dat werd geoordeeld dat deze niet voldoende zouden zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verder betoogt verzoeker dat hij tevens heeft aangetoond dat hij sedert zijn aankomst in België steeds door zijn moeder gesteund werd en verwijst naar het betalen van de huur. Hieruit blijkt dat verzoeker zich toespitst op de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

(...)

- Bewijzen van zes geldstortingen via 'To Receive Money' dd. 27.08.2013, 28.01.2014 en 30.03.2015, 10.06.2017, 04.08.2017 en 09.08.2017 EN een verklaring op eer van betrokkene via mailbericht dd. 31.07.2018 waarin hij verklaart dat zijn moeder hem geld overmaakte via zijn oudere zus. Dat geld

moesten hij en zijn zus delen. Vooreerst wat betreft de bewijzen van het overmaken van geld. Voor zover het gaat over de periode dat betrokkene nog in Suriname woonde, betreft het slechts een betrekkelijk klein bedrag elk jaar. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene met dan geld op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. Wat de bijhorende verklaring betreft waarin betrokkene stelt met meer geld te hebben ontvangen, het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Wat betreft de enkele stortingen van nadat betrokkene in Schengen was aangekomen, blijkt het te gaan om kleine bedragen die betrokkene werden overgemaakt toen hij reeds in België verbleef. Aan de hand van deze bewijsstukken kan allermintst worden aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst. Er kan evenmin van afgeleid worden dat hij feitelijk ten laste is van de referentiepersoon sinds hij in België verblijft, gezien met dergelijke bedragen men niet in zijn levensonderhoud kan voorzien in België (rekening houdend met de levensstandaard).

- Bewijzen van betalingen van de huur via ING bank. Het is niet duidelijk wie die betalingen uitvoert daar de eigenaar van de rekening niet op de kopie van het uittreksel is vermeld."

De gemachtigde van de minister motiveert verder:

"Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde van de minister van oordeel is dat wat het overmaken van het geld betreft in de periode dat verzoeker nog in Suriname woonde, het slechts een betrekkelijk klein bedrag per jaar betrof waarvan bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker hiermee op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. Wat de bijhorende verklaring betreft waarin verzoeker stelt meer geld te hebben ontvangen, meent de gemachtigde dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten. De gemachtigde erkent bijgevolg dat deze documenten werden voorgelegd, doch aanvaardt dit niet als bewijs. Tevens verduidelijkt de gemachtigde om welke reden hij dit niet aanvaardt. Verzoeker geeft in wezen slechts het oordeel van de gemachtigde weer en geeft aan dat hij een andere mening is toegedaan. Hierdoor weerlegt hij de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande de stukken niet.

Verder spitst verzoeker zijn betoog toe op de bewijzen van de steun genoten in België. Hij merkt op dat de moeder van verzoeker tevens voor de betaling van zijn huur zorgde en dat dit steeds door zijn moeder betaald werd. De geldstortingen die hij daarnaast kreeg, betroffen slechts zakgeld en naast deze geldtransfers kreeg hij regelmatig "cash geld" van zijn moeder, zo stelt verzoeker. Nog daargelaten de vraag of inderdaad blijkt dat de huur betaald werd door de moeder, weerlegt verzoeker hiermee voormelde conclusie niet dat er niet afdoende blijkt *"dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon"*. Verzoeker geeft immers zelf uitdrukkelijk aan dat de bewijzen van steun betrekking hebben op de periode in België.

In zoverre verzoeker van de Raad een herbeoordeling van zijn dossier beoogt, kan worden verwezen naar de annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken kon de gemachtigde van de minister terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Uit het voorgaande blijkt evenmin dat verzoeker aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, ingaand tegen de stukken of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3 Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, beperkt verzoeker zich tot het betoog:

"De verwerende partij stelt vervolgens dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Ze zegt niet waarom dit niet aannemelijk werd gemaakt. Een loutere bewering dat zoals in de

nota met opmerkingen van de verwerende partij is niet voldoende om het middel als ongegrond te beschouwen.

Uit de stukken die in het bezit van de verwerende partij zijn kon men vaststellen dat verzoeker afhankelijk was van de moeder in het verleden tot op heden."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat derhalve geen inmenging in het leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

Verder benadrukt de Raad ten overvloede hetgeen volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoeker dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

Verzoeker geeft in de synthesesamenvatting niet *in concreto* aan met wie hij een gezin vormt. In de mate dat verzoeker wenst aan te geven dat hij een gezin vormt met zijn moeder, dient verzoeker – die

meerderjarig is – een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar aan te tonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten er niet kan toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Uit hogerstaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Verzoeker beperkt zich in zijn synthesesamenvatting tot loutere algemene beschouwingen en gaat er aldus aan voorbij dat hij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met zijn moeder aannemelijk te maken.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige toont verzoeker niet *in concreto* aan uit welke leden zijn gezin en/of familie nog zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog een schending van zijn privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staat, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN